

ber 1991 af den daværende industriminister. Betalingskortloven er baseret på bærende principper om, at systemerne skal indrettes således, at der sikredes brugerne »overskuelighed«, »frivillighed« og »beskyttelse mod misbrug«. »Frivillighed« relaterer sig til kravet om, at enhver bruger altid skal kunne vælge at bruge kontanter i stedet for betalingskort. »Gennemskuelighed« er kravet om, at brugerne skal kunne bedømme fordele og ulemper ved at erhverve et betalingskort. »Beskyttelse mod misbrug« opfattes som kravet om, at betalingskort skal være svære at anvende for uvedkommende.

De væsentligste ændringer ved revisionen af loven i 1992 var forslaget om ændrede ansvars- og tabsbegrænsningsregler. Reglerne byggede på et fælles forslag fra Finansrådet og Forbrugerrådet. Lovændringen har medført udvidede ansvars- og bevisbyrde-regler i lovtæksten, og loven tager nu udtrykkeligt stilling til spørgsmålet om opbevaring af Pin-koder. Der er indført en egentlig selvrisiko for misbrug af kort med personlig hemmelig kode. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger til L 60.

Det er imidlertid tvivlsomt, om betalingskortloven finder anvendelse på elektronisk betalingsformidling, der ikke er baseret på et kort, men alene sker ved en hemmelig kode og lignende, ligesom der ikke i Danmark i øvrigt findes speciallovgivning for elektronisk betalingsformidling uden betalingskort.

Området er omfattet af markedsføringsloven, idet denne lov finder anvendelse på enhver handling, der foretages i erhvervsøjemed. Dette indebærer bl.a., at enhver sådan handling skal være i overensstemmelse med god markedsføringsskik, samt at domstolene kan nedlægge forbud mod handlinger, der strider mod loven. Forbrugerombudsmanden har med hjemmel i markedsføringsloven påtalt kontraktvilkår, som et pengeinstitut tidligere anvendte ved home-banking.

Finanstilsynet, der skal påse overholdelsen af bank- og sparekasseloven og af de bestemmelser, der er udstedt i medfør heraf, følger endvidere området i praksis i tilslutning til dets tilsynsopgaver. Bank- og sparekasseloven indeholder derimod ikke specifikke bestemmelser, der regulerer pengeinstitutternes home-banking systemer.

Fsv. angår pengeinstitutternes home-banking systemer har Finansrådet i 1991 udarbejdet en kodeks, som finder anvendelse, indtil der måtte blive lovgivet på området. Kodeksen blev forhandlet med Forbrugerrådet, som dog ikke kunne tilslutte sig, at ansvars- og tabsbegrænsningsreglerne omfatter ubegrænset hæftelse. Kodeksen fastsætter vejledende regler for forholdet mellem pengeinstitutterne og

forbrugerne vedrørende anvendelse af home-banking systemer. Kodeksen omfatter vilkår, der er knyttet til anvendelsen af systemet, herunder ansvars- og tabsbegrænsningsregler samt regler om ændring, opsigelse mv. Ansvars- og tabsbegrænsningsreglerne svarer i flere henseender til bestemmelserne i betalingskortloven.

En lang række love af generel karakter som fx. aftaleloven, købeloven, lov om visse forbrugerftaler, kreditaftaleloven finder desuden anvendelse på retshandler, der sker i forbindelse med home-banking, selv om de pågældende love ikke indeholder udtrykkelige bestemmelser herom.

3. Fremmed ret

I Betænkning nr. 1255 er der foretaget en undersøgelse af retstilstanden i USA, Norden og de tolv EU-lande om eksisterende lovgivning eller administrative bestemmelser om elektroniske betalingsformidlingssystemer uden betalingskort. Undersøgelsen viste, at der kun i USA findes bestemmelser på området. Reglerne, der er optrykt i »regulation E«, der vedrører »Electronic Fund Transfers«, omfatter både traditionelle betalingstransaktioner med betalingskort og overførsler via home-banking systemer, hvad enten legitimationsmidlet er et kort, en kode, en kombination heraf eller andet.

Der er tale om forbrugerbeskyttelsesregler, der bl.a. indeholder bestemmelser om oplysningskrav, svarende til betalingskortlovens § 13, bestemmelser om kvittering i forbindelse med transaktionernes udførelse, krav om regelmæssig fremsendelse af kontooversigter og forpligtelse for kortudsteder til at opklare fejl inden for et bestemt antal dage mv.

I et særligt kapitel er der regler om forbrugerens ansvar i forbindelse med misbrug og regler om maksimering af ansvaret.

I Tyskland, Frankrig og Norge er forholdet mellem bank og kunde reguleret i de almindelige aftaleretlige regler. I Norge er disse dog tillige suppleret med nogle brancheaftaler.

I de øvrige europæiske lande er denne form for betalingsformidling – i det omfang den eksisterer – baseret på aftaler eller kontrakter mellem bruger og kortudsteder.

Som oplyst i indledningen har Europa-Kommissionen udarbejdet en henstilling i november 1988 om betalingssystemer (88/590/EØF). Europa-Kommissionens henstilling, der ikke er bindende, dækker i vidt omfang samme område, som den danske betalingskortlov, men medtager desuden andre former for finansielle transaktioner, som vil kunne udføres af forbrugeren selv, herunder via pengeautomater og home-banking. Formålet med henstillingen er navn-